

подсмърча вѣнъ отъ „засѣданието“! Ако не бѣха му отворили вратата, той самъ би ги блъсналъ. Така и станало.

Въ това съборище, на което „поискаха дума“ и Пеша, но на което послѣденъ ораторъ не билъ българския поетъ, пламнали двѣ сърдца, нейно и негово. Ботйовъ поздравилъ младата дѣвица за „напрѣдничавитѣ ѝ идеи“, стисналъ ѝ мжжки ржка въ знакъ на съчувствие, а тя му отговорила съ румена усмивка. . .

Идилията била завързана.

Калоферци взели да си плюятъ въ пазухитѣ и да правятъ кръсть.

— Мари, думала селската врачка — това е съвсѣмъ ашекере: градъ ще падне, — чума ги чумосала. Христофоръ Петковъ, който не бръсне нито бога нито царя, ще вземе Пеша „подъ ручка“, ще я изведе по шубрачнитѣ брѣгове на Тунджа къмъ „Чафадарица“, и ще ѝ шепне за любовъ, за поезия и за хайдутѣ. Искренитѣ души се разбиратъ скоро: тѣ не чакатъ схоластиката на думитѣ, нито бѣбривостъта на врѣмето. Тѣ рѣшаватъ кратко и спѣнкитѣ ломятъ, както силниятъ порой чупи прѣчката, която му прѣгражда движението. Викторъ Хюго обичаше силно, стихийно Адела. Двѣтѣ млади сърдца купнѣха да се събератъ на интимна приказка, на дружна засѣдка, да си прикажатъ образитѣ на своитѣ мечти. Единъ коравъ баща, студень като камъкъ, бѣше тѣхниятъ неприятель. Стихийната любовъ надви. Маргарита, Дездемона и още много други — страдаха отъ бащи, които криѣха въ сърдцата си змии. Христофоръ Петковъ не бѣше жена: и да бѣ му се изпрѣчила коравостъта на бащинското сърдце, той би я счупилъ; и да бѣ му се противилъ моралтъ на „обществото“, той би го заплюлъ. За нашиятъ революционеръ животътъ не е писано яйце, но за него всичко е до колѣнѣ. — Ние нѣма да бждемъ мжченици на подозрѣнието — думали си двама-